

Arrest

nr. 237 128 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2019 dient verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 22 januari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.08.2019 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: 05.06.1970

(...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest Federale Pensioendienst dd. 12.07.2019 en dd. 18.09.2019

- Pensioenfiche 281.11 – Inkomsten 2018 – Aanslagjaar 2019

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) ontvangt.

Echter, een Inkomensgarantie voor Ouderen valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (arrest nummer 245.187 van 16 juli 2019 RvS Franstalige rol).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verder legt betrokkene zelf ook een loonfiche voor als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

*"- Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 ;
- Schending van Richtlijn 2004/38/EG;
- Schending van de artikelen 8 juncto 14 EVRM
- Schending van het non-discriminatiebeginsel;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".*

Verzoekster betoogt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 43-44).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

** * **

Opdat een gezinshereniging met een Belgisch familielid mogelijk is, dient conform artikel 40ter §2, tweede lid Vw. de Belg aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Voor de berekening van deze bestaansmiddelen wordt er geen rekening gehouden met de inkomsten uit 'financiële maatschappelijke dienstverlening'.

Art. 40ter, §2 tweede lid Vw.: De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

In casu werd het verzoek tot gezinshereniging geweigerd, aangezien de Belg niet over voldoende inkomsten zou beschikken (stuk 1). De bestreden beslissing is gesteund op het gegeven dat het IGO van de heer [A.] niet in aanmerking zou kunnen worden genomen omdat dit volgens verweerder valt onder het begrip maatschappelijke dienstverlening in de brede betekenis van het woord (stuk 1).

“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) ontvangt.

Echter, een inkomensgarantie voor ouderen valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (arrest nummer 245.187 van 16 juli 2019 RvS Franstalige rol)” (stuk 1)

Deze redenering is evenwel incorrect.

Immers dient dit begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” restrictief te worden geïnterpreteerd rekening houdende met de ratio legis van de wet (punt 2.1) en is elke andere mogelijke interpretatie, zoals deze die door verwerende partij wordt aangehaald, in strijd zijn met het non-discriminatiebeginsel en het recht op gezinsleven (punt 2.2).

2.1 HET BEGRIP “FINANCIËLE MAATSCHAPPELIJKE DIENSTVERLENING” DIENT RESTRICTIEF TE WORDEN GEÏNTERPRETEERD

Opdat het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” op correcte wijze kan worden geïnterpreteerd, dient rekening te worden gehouden met het basisprincipe dat in het licht van artikel 8 EVRM het recht op gezins- en familieleven (waaronder het recht op gezinshereniging) de regel is en dat dit recht slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden ingeperkt worden. Conform artikel 8, §2 EVRM is immers een inperking van het recht op gezins- en familieleven slechts mogelijk indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Daar de inkomstenvoorwaarde vervat in artikel 40ter Vw. een inperking op het recht op familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM inhoudt, werd er in het licht van het bovenstaande door de wetgever besloten, dat in principe alle inkomsten in aanmerking moeten worden genomen en dat slechts enkel de inkomsten die expliciet door de wet worden vermeld, hiervan worden uitgesloten:

Derhalve dienen de uitgesloten inkomsten, waaronder de “financiële maatschappelijke dienstverlening”, op limitatieve en restrictieve wijze geïnterpreteerd te worden in het licht van de zowel de vaste rechtspraak alsook de ratio legis met betrekking tot deze bepaling.

Deze achterliggende redenering komt duidelijk naar voren in de wetswijziging van 4 mei 2016, waarbij men is afgestapt van de algemene verwijzing naar de categorie “aanvullende bijstandsstelsels” om de niet in aanmerking te nemen inkomsten te benoemen. Het voorheen van kracht zijnde artikel 40ter stelde immers als volgt:

oud art. 40ter, §2 tweede lid Vw.: 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

Ook werd dit beginsel bevestigd per arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 186.718 van 12 mei 2017 (stuk 7).

“Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook, zoals de verzoekster in haar synthesesmemorie terecht opmerkt, restrictief worden geïnterpreteerd. (RVV nr. 186 791 van 12 mei 2017 – stuk 7)

Echter lijkt het arrest van de Raad van State nr. 245 178 van 16 juli 2019, waarop verwerende partij zich baseert om tot haar weigeringsbeslissing te komen, volledig voorbij te gaan aan deze verduidelijking door de wetgever. De redenering van het arrest van de Raad van state is als volgt:

“La GRAPA qui correspond à une aide financière visant à garantir un revenu minimum aux personnes âgées doit dès lors être qualifié de prestation d’aide sociale. Elle ne correspond pas à un régime de pension pour personnes âgées mais bien à une aide financière accordée par les pouvoirs publics aux personnes âgées d’au moins 65 ans quand leurs moyens de subsistance personnels sont insuffisants. Une telle aide, qui relève d’un régime d’assistance complémentaire, correspond dès lors à une aide sociale financière et ne peut, conformément au prescrit de l’article 40ter, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 à être prise en compte dans le calcul des revenus du regroupant belge. » (Raad van State nr. 245 178 van 16 juli 2019 – stuk 6)

Vrij vertaald :

“De IGO, die overeenkomt met financiële steun met het oog op het garanderen van een minimuminkomen voor ouderen, dient te worden gekwalificeerd als een financiële maatschappelijke dienstverlening. Het is immers geen deel van het pensioensysteem, maar betreft een financiële steun die door de overheid wordt toegekend aan personen van 65 jaar of ouder wanneer hun persoonlijke bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Deze steun, die onder het aanvullend bijstandsstelsel valt, komt dus overeen met financiële maatschappelijke dienstverlening en kan overeenkomstig de bepalingen van artikel 40 ter, § 2, lid 2, van de wet van 15 december 1980, niet in aanmerking worden genomen bij de berekening van het inkomen van Belg.” (Raad van State nr. 245 178 van 16 juli 2019 – stuk 6)

De Raad van State verwijst aldus naar het begrip “aanvullende bijstandsstelsel”, hetgeen echter expliciet uit artikel 40ter Vw. werd weggelaten door de wetgever bij de wetwijziging van 4 mei 2016!

Bovendien houdt de in het arrest vervatte redenering op geen enkele manier rekening met de ratio legis van artikel 40ter Vw. Immers is het nooit de bedoeling geweest van de wetgever om de meest kwetsbare personen zoals ouderen en gehandicapten uit te sluiten van het recht op gezinshereniging.

Immers blijkt deze ratio legis duidelijk uit de voorbereidende werken dat het wetsvoorstel waarbij sociale maatschappelijke dienstverlening zou worden uitgesloten van de berekening van de bestaansmiddelen, niet van toepassing zou zijn op gepensioneerden en personen met een handicap.

“Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.”

(Voorbereidende werken wet - DOC 53 0443/018, p. 189)

Alsook:

“Aangezien de gezinshereniging als een mensenrecht is erkend, ligt het niet in de bedoeling dit recht uit te hollen. (...)

In dat verband moet een vreemdeling die zich met zijn gezin wenst te herenigen, bewijzen dat hij ten minste twee jaar wettig in België verblijft. Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.”

(Inleidende uiteenzettingen van de hoofdindienster van het wetsvoorstel, Mevrouw Nahima LANJRI - DOC 53 0443/018, p. 8-9)

Alsook:

“Wat het systeem van aanvullende bijstand betreft, herinnert de spreekster eraan dat haar fractie altijd heeft gepleit voor een genuanceerde aanpak. Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest

kwetsbaren verdienen meer bescherming. In het advies van de Raad van State staat niets over die elementen.”

(Voorbereidende werken wet - DOC 53 0443/018, p.189)

De ratio legis blijkt aldus duidelijk niet tot doel te hebben de meest kwetsbare personen, zoals gehandicapten en gepensioneerden van het recht op gezinshereniging uit te sluiten, hetgeen wel gebeurd door middel van de (aldus foutieve) interpretatie die de Raad van State aan artikel 40ter Vw. lijkt te geven in bovenstaand arrest (nr. 245 178 van 16 juli 2019 – stuk 6).

In dit opzicht kan eveneens verwezen worden naar het arrest van 12 februari 2019 nr. 243.676 waarin de Raad van State oordeelt dat uit de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders (stuk 8). Hoewel de RvS zich in dit arrest strikt genomen enkel uitspreekt over de tegemoetkoming voor personen met een handicap, verwijst het naar de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 waaruit ook blijkt dat het de wil was van de wetgever om de inkomensgarantie voor ouderen niet uit te sluiten als in aanmerking te nemen bestaansmiddel. De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot arrest nr. 121/2013 over artikel 10 § 5 Vw zelf te stellen dat "[d]e tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger" (GwH, nr. 121/2013 van 26 sept 2013, 17), waarnaar de Raad van State verwijst. Aldus kan uit dit arrest afgeleid worden dat ook de IGO in aanmerking moet worden genomen als bestaansmiddel.

Ook recenter werd nog met betrekking tot de TPH geoordeeld door de Raad van State dat deze wel degelijk in aanmerking dient te worden genomen als bestaansmiddel, omwille van humanitaire redenen (RvS nr. 249.019 van 7 november 2019 – stuk 11).

In het licht van bovenstaande ratio legis, is het duidelijk dat het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" in het gewijzigde artikel 40ter Vw enkel naar OCMW-steun in het kader van artikel 1 van de wet van 8 juli 1976 verwijst, en dat dit duidelijk te onderscheiden valt van de IGO die gedefinieerd en geregeld wordt door de Wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen.

“Artikel 1 OCMW-wet: Elke persoon heeft recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Er worden openbare centra voor maatschappelijk welzijn opgericht die, onder de door deze wet bepaalde voorwaarden, tot opdracht hebben deze dienstverlening te verzekeren.”

Volgens de OCMW-wet is de IGO geen "financiële maatschappelijke dienstverlening". Het OCMW kent financiële maatschappelijke dienstverlening toe als dat nodig is om een menswaardig bestaan te verzekeren, indien nodig bovenop de IGO die door de Federale Pensioendienst wordt uitgekeerd. Aldus strookt een uitsluiting van de IGO niet met de bewoordingen van artikel 40ter Vw. sinds 4 mei 2016 (waarbij deze bewoordingen restrictief geïnterpreteerd dienen worden).

Deze redenering werd reeds herhaaldelijk bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stukken 5 en 7):

“De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de IGO rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in casu de Belgische grootmoeder van verzoeker, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling werd vervangen door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt “de middelen

verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen". Het begrip "aanvullend bijstandsstelsel", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig worden betwist dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat "(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels", doch enkel nog van "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering". Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term "aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging" en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde "in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt" (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7). Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels".

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Verweerder geeft, zowel in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als in de nota met opmerkingen, aan dat de IGO "in wezen" kan worden beschouwd als "het equivalent van het leefloon voor 65-plussers".

Het leefloon maakt deel uit van het recht op maatschappelijke integratie zoals dit wordt bepaald in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie (BS 31 juli 2002).

Overeenkomstig artikel 2 van deze wet hebben de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) tot opdracht het recht op maatschappelijke integratie te verzekeren. Om hierop te kunnen terugvallen, geldt – gelet op artikel 3 van deze wet – onder meer de voorwaarde dat men niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen, noch er aanspraak op kan maken, noch in staat is deze hetzij door eigen inspanningen hetzij op een andere manier te verwerven. De betrokkene moet ook werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is, en zijn rechten laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving. Leefloon of maatschappelijke integratie kan op initiatief van het bevoegde ocmw of op aanvraag van de belanghebbende bij het territoriaal bevoegde ocmw worden toegekend (artikel 18).

In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is naast de term “leefloon” eveneens sprake van de term “financiële maatschappelijke dienstverlening”. De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er ocmw worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het ocmw materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst en dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot het leefloon en de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van het leefloon en de “financiële maatschappelijke dienstverlening” enerzijds en het stelsel van de IGO anderzijds elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor (de behandeling van) de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als “leefloon” of “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd. Het gegeven dat de IGO wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en ontoereikende eigen

bestaansmiddelen hebben, maakt niet dat deze uitkering is gelijk te stellen met een leefloon of als dusdanig is te beschouwen. In zoverre verweerder stelt dat het gaat om personen boven de 65 jaar die vanwege die leeftijd niet meer terechtkunnen bij het OCMW, merkt de Raad ook op dat als dusdanig niet blijkt dat er een maximumleeftijd geldt voor steunverlening door het ocmw. In zoverre aldus wordt gedoeld op het automatische onderzoek dat de Federale Pensioendienst zal voeren of de voorwaarden voor de toekenning van de IGO zijn vervuld bij een leefloongerechtigde persoon die de leeftijd bereikt van 65 jaar, maakt dit andermaal nog niet dat de IGO als “leefloon” of “financiële maatschappelijke dienstverlening” is te beschouwen.

Het is verder op zich niet betwist dat de IGO niet valt onder de begrippen “kinderbijslagen en toeslagen”, “inschakelingsuitkeringen” of “overbruggingsuitkeringen”. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de term “kinderbijslagen en toeslagen” zeer onduidelijk is. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “toeslagen”. Het woord “toeslag” wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”. Gelet op de omstandigheid dat de term “toeslagen” samen met de term “kinderbijslagen” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek sociaizekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat de motivering dat de IGO niet in rekening kan worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen enige grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

(...)

Het is bovendien op zich niet betwist dat de IGO een vorm van sociale bijstand betreft. Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin is gelegen “te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden” en de IGO volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 29 november 2016, nr. 236.566), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, te meer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).”

(RvV nr. 189.891 van 19 juli 2017 en RvV nr. 186.718 van 12 mei 2017 – stukken 5 en 7)

Ook in het arrest nr. 209.472 van 18 september 2018 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de IGO in aanmerking dient te worden genomen (stuk 9).

“Uit het voorgaande blijkt zoals verzoeker tevens terecht aanstipt dat het stelsel van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd.

3.3.7. De stelling in de bestreden beslissing dat de IGO een vorm van financiële dienstverlening betreft en daarom niet in aanmerking genomen wordt, maakt daarom een motiveringsgebrek uit.” (RvV nr. 209.472 van 18 september 2018 – stuk 9)

Tot slot kan ook verwezen worden naar het recente arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen nr. 223 063 van 24 juni 2019 (stuk 10):

“De Raad wijst er voorts op dat in de parlementaire voorbereiding betreffende de voormelde wet van 4 mei 2016 geen enkel aanknopingspunt kan worden gevonden om te achterhalen wat de wil van de wetgever is geweest bij het weglaten van de term “aanvullende bijstandsstelsels” in de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing heeft de verweerder gesteld dat de IGO onder de categorie van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” valt, categorie die wél werd gehandhaafd in de huidige versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hiertoe kan dan ook nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011 die de oorspronkelijke bestaansmiddelenvereiste voor de gezinshereniging met een Belg heeft ingevoerd (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. Dat zulks ook de wil van de wetgever is geweest, blijkt tevens uit het feit dat de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft verklaard dat “bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

(...)

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). (...) In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001).

(...)

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat het stelsel van het leefloon en de “financiële maatschappelijke dienstverlening” enerzijds en het stelsel van de IGO anderzijds elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Bijgevolg kan de IGO niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden beschouwd.”

(RvV nr. 223 063 van 24 juni 2019 – stuk 10)

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op, alwaar evenzoveel het inkomen van de Belg een IGO uitmaakt.

Op grond van het voorgaande kan het arrest van de Raad van State nr. 245 178 van 16 juli 2019 aldus niet gevolgd worden.

Bovendien zijn de gevolgen van de redenering van dit arrest in strijd met het discriminatie-beginsel en het recht op gezinsleven (zie infra punt 2.2).

Het eerste onderdeel van het enig middel is derhalve gegrond.”

2.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) ontvangt. De verwerende partij oordeelt dat dit valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en dus niet kan worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarbij ze verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad van State

2.3. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoekster in essentie op dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden doordat de verwerende partij de IGO van haar Belgische echtgenoot niet in aanmerking

neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van de referentiepersoon. Verzoekster betoogt dat het begrip financiële maatschappelijke dienstverlening, waartoe volgens de bestreden beslissing de IGO behoort, restrictief moet worden beoordeeld en verwijst naar de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om haar betoog kracht bij te zetten. Verzoekster preciseert dat het nooit de bedoeling geweest is van de wetgever om de meest kwetsbare personen zoals ouderen en gehandicapten uit te sluiten van het recht op gezinshereniging.

2.4. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit punt als volgt:

“(…) De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing ten onrechte de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) niet mee in overweging zou nemen bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent dat de IGO niet is opgenomen in de lijst van uitgesloten inkomsten, zodat hiermee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor het bekomen van een verblijfskaart van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd aldus geheel terecht toepassing gemaakt van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt: (...).

Terwijl de vorige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij Wet van 8 juli 2011, het volgende stipuleerde: (...).

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) [...]

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschreefd. Eén en ander wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Er dient inderdaad te worden beklemtoond dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, teneinde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

“Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)” (R.v.St. nr.160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

“Het Waalse Wetboek voor Ruimtelijke Ordening regelt niet de hypothese dat de termijn van dertig dagen waarover de gemachtigde ambtenaar beschikt eindigt op zaterdag, zondag of een feestdag. Het zou onredelijk zijn en ingaan tegen de ratio legis om daar wel rekening mee te houden en bijgevolg de termijn van dertig dagen in te korten.” (RvS nr. 107.821 dd. 13.06.2002)

En ook:

“Om uit te maken of het bestreden plaatsverbod een administratieve sanctie is, past het bijzondere aandacht te geven aan de keuze die in de regeling – het gemeenteraadsbesluit van 17 mei 2005 - zelf is gemaakt. Ook de ratio legis wordt nuttig bij de beoordeling betrokken.” (RvS nr. 197.212 van 23 oktober 2009)

Dienstig kan tevens worden verwezen naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

En ook:

“De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan houden met de aard hiervan. In deze stelt verweerder vast dat de IGO dient te worden beschouwd als zijnde een aanvullend bijstandsstelsel en de referentiepersoon aldus actueel reeds ten laste komt van de sociale bijstand. Verzoekster betoogt weliswaar dat de IGO niet specifiek wordt vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde bestaansmiddelen die niet in rekening worden gebracht, doch aldus weerlegt zij de vaststelling niet dat deze bestaansmiddelen wel degelijk zijn te beschouwen als een vorm van sociale bijstand. (...)

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: “Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”). De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling ten laste van de overheid vallen. De IGO betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van de richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de

betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten." (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49)." (RvV nr. 181 702 van 2 februari 2017)

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen." (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

Zie ook:

"De verwerende partij motiveert met betrekking tot het inkomen van de Belgische referentiepersoon daarnaast wel degelijk dat zij reeds ten laste is van de sociale bijstand gelet op de inkomensgarantie voor ouderen en een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij de verzoekende partij ten laste neemt.

Overigens ontkent de verwerende partij niet dat de verwerende partij over deze gelden kan beschikken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een behoefteanalyse diende te gebeuren louter in functie van de bedragen betaald door de familieleden, meer bepaald de zussen van de verzoekende partij, aan de referentiepersoon. Zij is ten laste van de Belgische overheden en toont niet aan zonder de Belgische overheden te kunnen overleven. Bijgevolg dringt een behoefteanalyse zich in casu niet op." (RvV nr. 184 075 van 21 maart 2017)

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de Wet tot instelling van een IGO dd. 22.03.2001 werd ingevoerd ter vervanging de wet van 1 april 1969 tot instelling van een gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Terwijl uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers op 16.03.2000 een wetsvoorstel werd geformuleerd tot wijziging van de wetten inzake het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, het bestaansminimum en de tegemoetkomingen aan gehandicapten (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001).

Bijgevolg blijkt dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden (i.e. de inkomensgarantie voor ouderen). Terwijl de bewoordingen van het wetsvoorstel niet voor interpretatie vatbaar zijn:

"Het gewaarborgd inkomen voor bejaarden werd als een bijstandstelsel in het leven geroepen voor de bejaarden met een onvolledige beroepsloopbaan of die omwille van andere redenen niet in aanmerking komen voor een pensioen in het wettelijk stelsel. Vermits het hier gaat om een uitkering die volledig door

de gemeenschap wordt gefinancierd, blijft een ernstig onderzoek naar de bestaansmiddelen verantwoord.” (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001, p. 3).

Er kan aldus niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de Belgische wetgever middels de wet van 4 mei 2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om de IGO bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen.

Eén en ander werd inmiddels overigens bevestigd door de Raad van State bij arrest nr. 245.187 dd. 16.07.2019, waarin duidelijk werd overwogen dat de IGO niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder besluit dat het oordeel van de Raad van State in voormeld arrest aan duidelijkheid niet te wensen overlaat, zodat wel degelijk moet worden besloten dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in alle redelijkheid en geheel in overeenstemming met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat het IGO niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de IGO niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kan worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.” [...]

Gelet op het feit dat de IGO onbetwistbaar deel uitmaakt van de sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geheel terecht -rekening houdend met de aard van de IGO- heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

De financiële maatschappelijke dienstverlening kan ook niet worden geïnterpreteerd in het licht van de OCMW-wet.

Immers dient te worden opgemerkt dat nergens in de OCMW-wet gewag wordt gemaakt van de term “financiële maatschappelijke dienstverlening”.

Integendeel stipuleert artikel 57, §1 van de OCMW-wet uitdrukkelijk als volgt:

“§1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. (Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.)

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.”

Verweerder laat gelden dat de wetgever, indien inderdaad werd beoogd uitsluitend de op grond van de OCMW-wet verworven financiële middelen uit te sluiten, in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet redelijkerwijs zou hebben verwezen naar “middelen verkregen uit materiële maatschappelijke dienstverlening” conform de omschrijving van artikel 57, §1 van de OCMW-wet.

Zelfs indien het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” zou kunnen worden geassimileerd met het begrip “materiële maatschappelijke dienstverlening”, dan nog doet zulks op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat de termijn “maatschappelijke dienstverlening” -in weerwil van hetgeen de rechter in vreemdelingenzaken voorhoudt- in de Belgische wetgeving allerminst uitsluitend wordt gebruikt in het kader van dienstverlening door OCMW's, doch dat “maatschappelijke dienstverlening” een generieke term betreft.

Ter illustratie kan worden gewezen op een wet van 22.12.2009 betreffende een algemene regeling voor rookvrije gesloten plaatsen toegankelijk voor het publiek en ter bescherming van werknemers tegen tabaksrook, dat in artikel 11 het volgende stipuleert:

“§ 1. Dit hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers en op de daarmee gelijkgestelde personen, bedoeld in artikel 2, § 1, tweede lid, 1°, a) tot e), en 2°,

9/12

van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

§ 2. Dit hoofdstuk is niet van toepassing op :

1° de als private vertrekken te beschouwen gesloten plaatsen van alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening en van de gevangenissen, waar de bewoners en niet-bewoners kunnen roken onder de voorwaarden die er voor hen zijn vastgelegd;”

Nergens uit de parlementaire voorbereidingen bij voormelde wet van 22.12.2009 blijkt dat de wetgever de draagwijdte van voormeld artikel wenste te beperken tot de instellingen van maatschappelijke dienstverlening, zoals omschreven in artikel 1 van de OCMW-wet. Integendeel blijkt uit de bewoordingen “alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening” dat niet uitsluitend OCMW’s worden beoogd.

Tevens kan de verwerende partij verwijzen naar een recente wet van 21.07.2017 tot instelling van een programma voor duurzame samenwerking op onderzoeksvlak tussen de federale wetenschappelijke instellingen en de universiteiten, waarvan artikel 12 het volgende bepaalt:

“De bij de administratie ingediende profielen, worden, na ontvankelijkheidscontrole, per instelling gerangschikt op grond van een inhoudelijke evaluatie door middel van een internationale peer review.

Bij de evaluatie wordt rekening gehouden met de specifieke missie van de instellingen en de meerwaarde van de voorgestelde samenwerking op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en maatschappelijke dienstverlening.

De selectie van de weerhouden profielen gebeurt uit de batig gerangschikte profielen.”

Ook in het kader van voormelde wet van 21.07.2017 dient te worden vastgesteld dat het begrip ‘maatschappelijke dienstverlening’ door de Belgische wetgever wordt gehanteerd buiten de context van de OCMW-wetgeving.

Bij gebrek aan duidelijk aanknopingspunt van het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” in de OCMW-wet, dient voormeld begrip naar het oordeel van verweerder in zijn bredere betekenis te worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op kunnen maken.

Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan dat de IGO, dat in het dagdagelijks taalgebruik overigens “een vorm van leefloon voor ouderen” wordt genoemd, wel degelijk kan begrepen worden onder voormelde algemene omschrijving van financiële ondersteuning door de Staat aan hulpbehoevenden.

Zie ook:

“In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.” (RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015)

Eén en ander vindt overigens ook steun in een recent arrest van het Grondwettelijk Hof, waarin uitdrukkelijk is bevestigd dat de inkomensgarantie voor ouderen een bijstandsregeling betreft, als volgt:

“B.10.1. De wetgever kan zich terecht erom bekommeren misbruiken inzake de inkomensgarantie voor ouderen te voorkomen, teneinde de per definitie beperkte middelen welke aan die regeling worden besteed, voor te behouden voor personen die ze echt nodig hebben.

B.10.2. Mede gelet op het feit dat de plicht om te zorgen voor de huisvesting en het levensonderhoud van een kind, krachtens artikel 203, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, rust op de ouders van dat kind, en aldus niet op diens grootouders, en rekening houdend met de vaststelling dat de opname van de kleinkinderen in de bestaansmiddelendeler ertoe kan leiden dat de inkomensgarantie voor ouderen wordt toegekend aan personen die principieel niet door die bijstandsregeling worden beoogd, vermocht de wetgever van oordeel te zijn dat het aangewezen was te voorzien in een maatregel volgens welke de kleinkinderen, behoudens wanneer zij ten gevolge van een gerechtelijke beslissing werden geplaatst bij de gerechtigde, zijn echtgenoot of wettelijk samenwonende, niet worden opgenomen in de bestaansmiddelendeler.” (Grondwettelijk Hof nr. 64/2019 van 8 mei 2019)

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft besloten - rekening houdend met de aard van de IGO- dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een schending van de Richtlijn 2004/38/EG, wijst verweerder erop dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

11/12

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op een schending van de Richtlijn 2004/38/EG. De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012). (...).”

2.5. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...].”

2.6. De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

2.7. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is vervat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

2.8. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

2.9. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans als volgt:

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;*
- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.*

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. » (eigen onderlijning)

2.10. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dus dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen,
- de financiële maatschappelijke dienstverlening,
- de gezinsbijslagen,
- de wachttuitkering,
- de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

2.11. Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

2.12. Echter dient te worden opgemerkt dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans de term “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van ‘namelijk’ is bij een opsomming te omschrijven als ‘te weten’. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). ‘Met name’ en ‘namelijk’ hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet elkaars synoniemen. De opsomming die wordt gegeven na de woorden “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term

“namelijk” wordt gegeven limitatief. Doordat er een verschillende terminologie wordt gebruikt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wetteksten en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

2.13. Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende*). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een ‘globaal amendement’, meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen.” (*Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26*).

2.14. Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: *“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.”* (*Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9*). Ook verklaarde zij het volgende: *“Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming”* (*Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189*) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking.”* (*Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65*).

2.15. Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden “*met name*” worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”.

2.16. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “*de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*”. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede “aanvullende bijstandsstelsels, met name”.

2.17. De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit
- het leefloon,

- de financiële maatschappelijke dienstverlening,
- de kinderbijslagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2.18. Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

2.19. Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevings-technische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963).

2.20. De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen. Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

2.21. Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

2.22. Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

2.23. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat er rekening dient gehouden te worden met de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de IGO niet uit te sluiten bij de beoordeling of de referentiepersoon beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dat het begrip financiële maatschappelijke dienstverlening restrictief dient te worden geïnterpreteerd (cf. RvV 21 februari 2020, nrs. 232 987 en 232 988, gewezen in verenigde kamers).

2.24. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. In de nota met opmerkingen is de verwerende partij van oordeel dat de term *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* een generieke term is waarvan de inhoud niet mag worden beperkt tot de OCMW-wet. De verwerende partij stelt dat *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* in zijn bredere betekenis dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, die door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan personen die daar aanspraak op kunnen maken. Volgens haar valt de IGO onder de algemene omschrijving van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*. Ze is van oordeel dat de IGO onbetwistbaar deel uitmaakt van de sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, zodat niet dienstig kan worden betwist dat ze in de bestreden beslissing geheel terecht – rekening houdend met de aard van de IGO – heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet heeft bewezen

te beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Dit standpunt vindt evenwel geen steun in de voorbereidende werken van de wet van 4 mei 2016 waaruit blijkt dat de wetgever slechts technische wijzigingen wenste door te voeren en niet om de inkomsten waarvan eerder was aangegeven dat deze niet waren uitgesloten bij het bepalen of de gezinshereniger een voldoende inkomen had, alsnog uit te sluiten door ze te rangschikken onder de noemer “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Ook de Raad van State oordeelde daarenboven reeds dat, “voor de vraag of de IVT al dan niet onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds [kan] worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011” (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962). De verwerende partij gaat er tevens aan voorbij dat indien de wetgever een dergelijke algemene definitie voor ogen had, hij in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke melding diende te maken van het leefloon. Daar waar de verwerende partij aangeeft dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr.121/2013 van 26 september 2013 reeds geoordeeld heeft dat “B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen”, en ook verwijst naar punt B.10.1. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 mei 2019 met nr. 64/2019 waarin kan worden gelezen dat de IGO wordt toegekend aan personen die principieel niet door de bijstandsregeling worden beoogd, dient te worden gesteld dat dit niet toelaat te besluiten dat de wetgever de IGO en de TVG, waaronder de IVT, heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Ten slotte, dat de rechtspraak in deze niet altijd eenduidig is geweest, is een kwestie die de Raad op zijn niveau heeft beslecht met de reeds aangehaalde arresten van 21 februari 2020, gewezen in verenigde kamers. Een verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad is in deze dan ook niet dienstig.

2.25. Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. De vastgestelde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht doordat de verwerende partij de IGO van de referentiepersoon niet in aanmerking neemt bij de beoordeling of deze beschikt over toereikende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige passages kunnen haar immers niet overeind houden. Een onderzoek naar de gegrondheid van de andere onderdelen van het middel alsook het verweer in dit verband dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA